

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, variisque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 48. De rebus, quæ post mortem saluatoris secutæ sunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO
 QUADRAGESIMA-
 OCTAVA.

DE REBUS, QUAE POST
 mortem Saluatoris se-
 cuta sunt.

EVANGELIVM.

Matt. 27.

Marc. 15.

LUC. 23.

Ecce velum templi
 scissum est in duas par-
 tes, à summo usque
 deorsum. Et terra mota
 est, & petrae scissae
 sunt, & monumenta aperta sunt, &
 multa corpora sanctorum surre-
 runt. Idcirco Centurio visis his di-
 xit: Verè hic homo filius Dei erat.
 Similiter & qui cum eo erant viso
 terrae motu, & his quae fiebant timue-
 runt valdè, dicentes. Verè hic filius
 Dei erat: & omnis turba eorum qui
 simul aderat ad spectaculum illud,
 & videbant quae fiebant, percutien-
 tes

tes pectora sua, reuertebantur. Stabant autem omnes noti eius à longè, & mulieres quæ sequuntur eum erant de longè hæc adspicientes. Inter quas erat Maria Magdalena, & Maria Iacobi, & aliæ multæ, quæ simul ascenderant Hierosolyman.

PROPHE TIAE.

ET erit in illa die, dicit Dominus, occidet Sol in meridie, & tenebrescere faciam terram in die luminis. *Amos 8.*

Et erit in illa die, non erit lux, sed frigus & gelu, & erit dies una qua nota est Domino, non dies, neque nox, & in tempore vesperi erit lux. *Zach. 14.*

Luctum unigeniti fac tibi, & platum amarum. *Hier. 6.*

CONSIDERATIONES.

CONSIDERA quomodo Creatori in cruce suspenso, omnes creaturæ congemiscunt. Optimè autem cõcõueniebat, vt hoc testimonio factorem suum agnosceret mundus, cum illo vite finè faciente, omnes simul res deficere velle viderentur. Tum apparuit, quàm vera esset sententia illa saluatoris, cum Iudæis petentibus silētium turbis, indici,

R 4 ne cla-

ne clamarēt, *Benedictus qui venit in nomine Domini*: respondit, ijs tacentibus lapides clamaturos, id quod in morte iā euenit. Hominibus enim metu tacentibus, neq; illū confiteri audentibus, saxa clamant, & diruptione sua testimonium phibēt, ipsius humanitati & diuinitati.

Vide, homo miser, quis sit ille, qui pendet in cruce, cuius morte præ tristitia obscuratur cælum, tremat horrore terra, saxa dolore dissiliunt, & qui remittit sua morte mortuos vitæ. Heu mihi omnes creaturæ etiam sensu carentes compatiuntur Redemptori; & tu solus miserabilis, cuius causa Christus passus est, misericordia inter omnes non moueris? Ascendit in sublimem stipitem Christus, vt videretur ab omnibus; exclamauit alta voce, vt à toto orbe exaudiretur, addidit clamori lacrymas vt homines sibi compaterentur, & compungerentur. Si igitur anima mea his vocibus & lacrymis, dulcis tui Iesu, nō commoueris, neque animo emolliris: grauior es terra, saxis durior, foedior fatentibus sepulcris.

Non est mirum, si Domino moriente, tota mundi machina obscuratur, & obducitur tenebris; clausi enim clarissimi oculi, qui cælū illuminant, & obscu-

natus est Sol iustitię, qui erat lux mundi.
 O diuinitatis organum, ò psalterium &
 cythara veri Dauidis, quis tibi tam cru-
 deli morte sonum abstulit? O dulcissi-
 mum pectus: armarium sapientię diui-
 nę, vnde processit olim diuinus & vita-
 lis ille Spiritus, quem tu homini inspi-
 rasti: at homo vicissim sanctissimam &
 viuificam inspirationem tibi abstulit. O
 manus sanctissimę, quę totum orbem
 sustinetis, quę contactu vestro lepram
 purgabatis, infirmitates omnes sanaba-
 tis: quis ille fuit tam ingratus, qui vos in
 hanc crucem affixit? O pedes sancti, qui
 directis passibus electis vestris iter certū
 demonstrastis ad cælum quis viam ve-
 stram impediuit, & tam crudeliter acer-
 bo hoc confixit patibulo? O Virginea ca-
 ro, speciosissimi præ filijs hominum:
 quis tam immaniter te lacerauit, & tuo-
 met sanguine commaculauit. O dulcis
 Ierusalem, quę olim appellata es Ciui-
 tas sancta, plange amarè quia facta es ci-
 uitas latronum. Plange & tu, anima
 mea; etsi enim non interfuisti, cūm cru-
 cifigeretur Dominus, tamen peccatorū
 tuorum causa crucifixus est.

O quantum doloris accessit pię Ma-
 tri quando creatura omnes dolere vi-
 dit, & contristari in morte Filij, tunc pro-

R s. fectō

fectò cor Marię præ summo dolore, fletuque instar cere liquefactū fuit, aliudque nihil in eo impressum quàm mortui filij effigies: O quantos doloris stimulos in anima sentiebat, quando pium illum vultum emortuum, & è cruce pendentem contemplata, ex mœrore & afflictione fiebat. O crux in Creatorem tuum crudelissima, quomodo mortem inferre ausa fuisti auctori, & largitori vitæ? & vos clavi impij, creaturæ istius, qui per vulnera vestra mortu⁹ est: quomodo potuistis diuinissimam illam carnem, virtute spiritus Sancti in me conceptam perforare? O vos acerbae spinę, non ideo creatæ estis, vt caput Creatoris vestri transfigeretis? quare ergo pro illius reuerentia vt petrae fecerunt, vestram non mutastis naturam? Et tu, ô alta crux, quandoquidem digna fuisti Regem cælorum sustinere, erga desolatam hanc matrem misericordia mouearis, inclina paulisper altitudinem tuorum brachiorum, demitte te vnâ cum membris dilectissimi filij mei, vt illum, qui per te à me est ablatu⁹, saltem nunc ita mortuum tangere & amplecti possim.

COLLOQVIVM.

ROGABIS B. Virginem, quam etsi propter mortem benedicti Filij totam afflictam conspicias nihilominus postquam Filius ipse tibi eam in matrē dedit & reliquit, vt in doloribus tui recordari, & apud Filium pro te intercedere velit, vt sicut in morte filij petrae scindebantur, terra tremore concutiebatur, ita velit emollire & perfringere sancta contritione duritiem cordis tui, vt pariter cum illa acerbam passionem defleas, maximè verò, quod peccata tua illi causam dederint:

DOCVMEMTA.

1. **C**HRISTO Domino cor nostrum aperire, eiq; in amore & veritate seruire debemus, vt sicut ille scindens velum timoris & umbrarum veteris legis Sanctuarium aperuit, sic nobis Thesuros suos aperiat, & secretorum caelestium faciat participes.
2. In morte Christi terra tremuit, petra scissa, mortui resuscitati sunt. Si nos, qui operibus nostris Christum crucifiximus, vera contritione de peccatis non dolemus, nec intimo amore acerbissimis illius poenis compatimur, nec tremendū iudicij

dicij diem timemus; petris sumus duriores, terra insensibiliores, ipsis mortui mortui magis.

3. Tunc cum turbis crucifigētibus Christum, confitemur illum Dei filium, & percutientes pectora nostra Ierosolymam redimus, quando de commissis peccatis dolemus, eaq; confitemur, vitamq; nostram emendamus.

4. Interim dum omnia prosperè Iudaei succedebant, magis contra Christum sequebantur. At quando Sol obscurabatur, quando terra tremebat, tunc casum suū animaduvertebāt, pectoraq; percutientes, confiteri eum incipiebant, quem ante spreuerant. O quanto aduersitas utilior est prosperitate, tribulatio consolatione: quando à Deo flagellamur, duriterq; cum asperitate tractamur, tunc maiorem nobis exhibet misericordiam, quam quando tolerat dissimulatq; imperfectiones nostras.

5. Amici & noti Christi, in morte stabant à longè: Spernamus mundum fallacem & deceptorē, appropinquemus Christo vero & fideli amico: quandoquidem de mundo legitur, eum in periculis necessitatibusq; suos deserere, & à longè stare: sed de Christo scriptum est, quod nobiscum sit in tribulatione, nos adiuet.

adiuuat, nos eripiat. Illi stant logè à Chri-
sto, qui mortificationem & aliquid pro
Christo pati refugiunt, qui se à vita aspe-
ra, crucisq; via retrahunt, & abducunt.

MEDITATIO

QVADRAGESIMANONA.

EVANGELIVM.

IVD AEI ergo quo- *Ioan. 19.*
niam parasceue erat,
vt non remaneret
in cruce corpora Sab-
bato, rogauerunt Pi-
latum, vt frangerentur eorū crura,
& tollerentur. Venerunt ergo mi-
lites, & primi quidem fregerunt
crura, & alterius qui crucifixus erat
cum eo. Ad Iesum autem cum venif-
sent, vt viderunt eū iam mortuum,
non fregerunt eius crura. Sed vnus
militum lancea latus eius aperuit.

R 7

& con-